

Patrick Lagrou
**Het monster
uit de diepte**

δ

Monsters uit de diepte van de zee

De grote witte haai is het meest vraatzuchtige en gevaarlijke dier dat een mens ooit kan ontmoeten. Hij wordt ook wel 'De Witte Dood' genoemd. Hij is ongetwijfeld het meest verschrikkelijke monster dat de zeeën ooit hebben voortgebracht. Zijn kwalijke reputatie is waarschijnlijk te wijten aan de spookachtig witte verschijning van dit reusachtige dier. Er hangt immers iets onwezenlijks, iets boosaardigs over dit enorme beest. Ook wordt er gezegd dat wanneer een duiker oog in oog komt te staan met de grote witte haai, dat het laatste is wat hij in zijn leven te zien krijgt...
(*Theo W. Brown in 'Sharks' - 1973*)

En toen zag ik wat het was. Acht vangarmen van een reusachtige inktvis, waarvan elke arm voorzien was van grijpgrage, slijmerige zuignappen, cirkelden boven en om me heen. Ze kwamen uit alle richtingen op me af en begonnen me af te tasten. Traag schoof het beest zijn dik en afstotelijk uitziende lichaam door het water. Geen twijfel mogelijk, bij het verkennen van de onderwatergrot had ik het ondier in zijn schuilplaats verstoord. Vlak voor me stond een vreemdsoortig monster, klaar om me te vernietigen.
Nu werd het vechten voor mijn leven...
(*Harry E. Rieseberg in 'I dive for treasures' - 1942*)

Tussen de mangroves, in de duistere diepten van de brakwatermoerassen, houdt zich een reusachtig reptiel schuil.

Om zijn menselijke prooi te bemachtigen gaat het zelfs de strijd aan met haaien in zee. Dit vreselijke schepsel is de grote zeekrokodil, groter en wreder dan welke andere van zijn soort dan ook. Dit ondier, een echte menseneter, wordt op vele plaatsen in de wereld meer gevreesd dan de haai. Hoeveel slachtoffers dit monster al heeft gemaakt, is onmogelijk te berekenen. Maar ongetwijfeld is het aantal groot...

(Edward R. Ricciuti in 'Killers of the Sea' - 1973)

1

Zaterdag 18 maart

Op de hoogste tak van een dwergpalm streek een vroege spotvogel neer. Door de schok wiegde het palmsblad enkele keren heen en weer. Toen het ten slotte stilhield, barstte het concert los. Het moment was perfect gekozen. De ochtendzon die uit de Atlantische Oceaan oprees, had de toppen van de heuvelrij bereikt en zette de Caribische kust van Long Island in vuur en vlam. Ook aan deze kant van het eiland zou de koelte van de morgen vlug verdwijnen. Mijlenver in zee bewoog een kleine stip. Het was een visserssloep die in volle vaart op Long Island afstevende. Blondy bestuurde het vaartuig. Hij haastte zich alsof de duivel hem op de hielen zat. Van hem mocht het best wat sneller warm worden. Hoewel de zon nu recht in zijn ogen scheen, rilde hij in zijn natte kleren. Nog nooit had hij zo snel gevaren. Hij wilde zo vlug mogelijk het eiland bereiken, want dit was een zaak die iedereen aanging. Alle eilandbewoners moesten dringend worden gewaarschuwd. Vanmorgen heel vroeg was Blondy op kreeftenjacht vertrokken. Tot gisteravond woedde er nog een krachtige oostenwind en bijna een week lang had hij daardoor niet kunnen uitvaren. Maar vandaag kon hij eindelijk

hoorde dat het niet kon.

Aan het project in de Stille Oceaan mochten alleen maar ervaren wetenschapsmensen deelnemen. Waarom ze zo strikt waren, kon zijn vader hem niet vertellen.

Ook hij zou pas later alle details te horen krijgen.

Dat zijn vader vertrok, was minder leuk.

Bovendien stond Marijn er nu alleen voor.

In het begin van de week

was zijn moeder voor acht dagen

naar New York vertrokken, voor een uitstapje

met enkele vriendinnen dat al maanden geleden

was gepland. Hij zou dus enkele dagen

alleen thuis zijn. Maar dat was de minste

van zijn zorgen.

Het vliegtuig bereikte het begin van de startbaan

en maakte zich klaar voor de take off.

Met brullende motoren raasde het over de startbaan.

Ter hoogte van Marijn en de andere aanwezigen

kwam het van de grond. Een fractie van een seconde

zag Marijn zijn vader achter het raampje zwaaien.

Toen verdween het razende monster.

Ben Jansen keek gefascineerd door het raampje

van het vliegtuig. Zoals elke keer genoot hij ook nu

van het mooie landschap. Beneden lag een stuk

van het eiland en de turquoise-blauwe

Caribische Zee. Hij zag de dunne streep

die een klein bootje door het water trok

en herkende meteen de visserssloep van Blondy

die net het strand bereikte.

Wat was die kerel vandaag al vroeg terug.

Was er misschien iets misgegaan?

Toen het eiland in de verte vervaagde,
keerde Ben Jansen zich van het raampje af.
Hij pakte een detectiveroman uit zijn tas
en begon te lezen.

Marijn werd met de minuut nerveuzer.
Het was blijkbaar zijn beste dag niet.
Al meer dan een halfuur zat hij daar te wachten.
Nog geen uur geleden was hij pijlsnel
van het vliegveld weggefietsd. Als een gek
was hij naar huis gereden, want hij wilde
op tijd zijn. En nu daagde die Cleophas maar niet op.
De grote regenwatertank moest toch
dringend worden schoongemaakt.
Dat kon Marijn onmogelijk alleen.
Daarom had hij gisteren met de oude,
maar taaie Cleophas afgesproken om samen
het vuile werkje op te knappen.
Cleophas was altijd stipt op tijd,
nooit liet hij je in de steek, iets wat je
van de meeste andere eilandbewoners
niet kon zeggen.
Toen Cleophas er een halfuur later nog niet was,
wist Marijn dat er iets ergs was gebeurd.
Hij liep naar buiten, greep zijn mountainbike
en vertrok weer richting Dead Man's Cay.

Onderweg viel het hem op
dat hij niemand tegenkwam.
En bij de eerste huizen van het dorp
zag hij het meteen: in het hele dorp
was niemand meer. Het huis van Mike Pratt,

dat in de steigers stond, was hals over kop
in de steek gelaten. Vanmorgen had hij
de zes bouwvakkers nog zingend aan het werk gezien.
Nu lag de werf er leeg en verlaten bij.
Ze hadden zelfs niet de tijd genomen
om de stijf wordende mortel uit de emmers
en kruiwagens te gieten.
Ook in de vele groentetuintjes was niemand
te bespeuren. Op dit moment van de dag
was normaal gezien bijna iedereen er aan het werk.
Maar nu zag Marijn overal
achteloos neergesmeten harken en schoppen liggen.
Hij begreep er hoe langer hoe minder van.
Ook de school, die anders altijd gonsde
van bedrijvigheid, leek nu wel uitgestorven.
Hij keek door de wijd openstaande ramen
en zag de schriften keurig op de banken openliggen.
Zelfs in het nabijgelegen dorpscafé,
dat nooit sloot omdat er altijd iemand dorst had,
was nu geen hond te bespeuren.
Ten einde raad reed hij naar het kantoorgebouw
van de plaatselijke politie. Dáár was altijd volk.
En inderdaad, hij vond er iemand,
maar niet de agent van dienst. Die was verdwenen.
Zijn pet lag nog op het bureau.
Diegene die er wel was, begon aan de tralies
te schudden toen hij Marijn zag binnenkomen.
Marijn herkende hem meteen. Het was Percy,
de grootste zuiplap van het eiland.
Hij maakte het dikwijls zo bont,
dat hij de nacht in de cel moest doorbrengen.
'Haal me hier vlug uit!' riep hij

en hij wees naar het bosje sleutels
dat nog naast de pet op het bureau lag.
‘Waar zijn alle anderen?’ vroeg Marijn.
‘Ik weet het niet. Een uurtje geleden
stond het hele dorp in rep en roer.
Daarna liepen ze allemaal weg.’
‘Waarheen?’
Percy wees in westelijke richting.
‘En jij bent hier achtergebleven?’
‘Ja, wat dacht je? Ze waren zo overstuurd,
dat ze me hier lieten zitten.
Geef me nu maar gauw die sleutels.’
Marijn wilde hem de sleutelbos wel geven,
maar aarzelde toch.
‘Kom op, jochie,’ riep de man,
‘ik heb mijn roes uitgeslapen en iedereen weet
dat ouwe Percy geen vlieg kwaad doet
als hij niet heeft gedronken.’
Marijn wist dat de man de waarheid sprak.
Hij greep de sleutels en gooide ze in zijn richting.
Percy ving ze keurig op, een duidelijk bewijs
dat hij weer nuchter was. Toen hij zichzelf
had vrijgelaten, klopte hij zijn bevrijder
vriendelijk op de schouder en stelde voor
om samen op zoek te gaan naar de anderen.
Nu Marijn wist in welke richting ze waren gevlucht,
was het niet zo moeilijk om het spoor
van de mensenmassa te volgen. Hij en Percy
verlieten het dorp en liepen naar de Caribische Zee.
Toen ze op het strand kwamen,
zagen ze overal achtergelaten fietsen,
bromfietsen en kriskras

door elkaar geparkeerde auto's.
Op twee na waren alle sloepen verdwenen.
Ze waren blijkbaar heel snel te water gelaten.
Overall lagen dekzeilen verspreid,
niemand had zich de moeite getroost
om ze op te vouwen en mee te nemen.
Percy speurde de horizon af. Die kleine armada
kon toch niet zomaar zijn verdwenen.
'Daar!' riep hij ineens. 'Zoiets heb ik
nog nooit gezien. Kijk eens naar al die kleine vlekjes
daar in de verte!'
Marijn probeerde zo scherp mogelijk te kijken
en zag inderdaad mijlenver in zee
vele kleine stipjes dicht bij elkaar.
'Wacht!' riep hij. 'Ik ga mijn verrekijker halen.'
Hij rende naar zijn eigen bootje dat eenzaam
op het strand lag.
Het vaartuig was helemaal van polyester
en had in het midden een grote kist,
die met een hangslot was afgesloten.
Even peuterde hij met een sleuteltje in het slot.
Het sprong direct open. Marijn pakte zijn verrekijker
en tuurde ermee naar de horizon.
'En? Wat doen ze?' vroeg Percy,
die hem achternagehold was.
'Ik zie alleen bootjes. Tientallen bootjes
die allemaal bij elkaar voor anker liggen.
Maar het lijkt wel of er niemand aan boord is.'
'Dat kan niet! Geef hier en laat ouwe Percy
eens kijken.' Marijn gaf hem de verrekijker door.
'Je hebt verdomd gelijk,' bromde de man.
'Er is geen kip aan boord. Dat is vreemd.'

Even was het stil.

‘Kom, jochie,’ riep Percy, ‘we gaan er ook heen. Ik wil er het fijne van weten. En jij mag mee met mijn boot. Die vaart stukken sneller dan de jouwe!’

Voor Marijn de kist weer afsloot, haalde hij er nog vlug zijn tas met snorkelapparatuur uit. Een minuut later lag de sloep van Percy in het water.

De Fokker Friendship van Bahamasair kwam eindelijk tot stilstand. De reizigers stonden ongeduldig te dringen. De passagiersdeur klapte open en de trap werd naar buiten geduwd.

Ben Jansen ging als eerste naar buiten.

Haastig stapte hij over het asfalt naar het luchthavengebouw van Nassau.

De binnenlandse vlucht had langer geduurd dan verwacht. Gelukkig zou hij nu geen tijd verliezen met formaliteiten.

In plaats van op zijn bagage te wachten, liep hij meteen door de lobby de trap op naar het restaurant. Hij duwde de glazen deur open, keek even rond en zag meteen waar hij werd verwacht.

In een hoek van het restaurant zaten twee heren in een keurig pak. Ze vielen op tussen de vele toeristen in vakantieklleding.

Toen hij bij hun tafeltje kwam, wees een van de heren hem een stoel aan.

Ben Jansen groette hen, verontschuldigde zich omdat hij wat later was en ging zitten.

Een van de mannen kende hij.

Hij had hem ontmoet op een congres over walvissen